

[Lasse Budtz]

et bidrag til et mønster af begrænsninger og tilbageholdenhed med opretholdelse af sikkerheden og ligevægten mellem de to alliancer.«

Vi har nøjagtig den samme opfattelse. Det kan selvfølgelig siges og udtrykkes på forskellig måde, det kan også gøres stærkere, end det står her, men der er en klar tilkendegivelse fra de konservative i Norge om at ville prøve at finde frem til fælles standpunkter i det norske storting, og selv om man kan diskutere, om man er gået langt nok, så har det vores sympati, og vi synes, at det burde efterfølges af den danske konservative regering.

Må jeg så i øvrigt ikke sige til slut, at det er jo en fuldstændig misforståelse at tro, at det, der sker på dette område, er et rent dansk fænomen. Vi oplever stadig væk nøjagtig det samme f.eks. i Vesttyskland, Holland, England og altså Norge; der er en stærkt voksende opposition i Italien, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, hvad SPD, det tyske socialdemokrati, vedtog på partiets kongres for ganske få dage siden. Man vendte sig f.eks. ganske klart imod NATOs nye offensive strategiske planlægning, der går under navnet Airland Battle-2000. Man gik ind for Palmes forslag om en atomvåbenfri korridor ned gennem Europa, man gik ind for fastfrysning, og man går naturligvis også ind for et moratorium, et opstillingsstop.

Der er således god overensstemmelse mellem det danske socialdemokrati og de andre europæiske socialdemokratier, som vi arbejder godt og, jeg havde nær sagt intimt sammen med. Vi rådfører os konstant med hinanden, og jeg opfordrer som sagt regeringen til at tage de initiativer, som de foregående dagsordener mange gange har opfordret regeringen til at tage.

Statsministeren (Poul Schlüter):

I betragtning af, at folketinget har haft så mange udmærkede og tilbunds-gående drøftelser om sikkerhedspolitiske forhold, skal jeg ikke invitere til, at vi nu foretager en gentagelse. Men i anledning af hr. Lasse Budtz' indlæg for et øjeblik siden føler jeg trang til at sige, at regeringen naturligvis fortsat vil være i nær kontakt såvel med vore nordiske broderlandes regeringer som med vore NATO-partnere om f.eks. zonespørgsmålet. Jeg

kan oplyse, at den danske udenrigsminister om en lille times tid tager en ny kontakt til sin norske kollega, Svenn Stray, som han vil møde i Washington til NATOs ministerrådsmøde.

Nu må der ikke brede sig helt unødvendige misforståelser i denne sal, og derfor synes jeg, det skal siges fra denne talerstol nu, at den centrale bemærkning i den norske udredning om det, den norske regering i forståelse med det norske arbejderparti nu sætter i værk, er følgende – det står på side 18 i udredningen: at komiteen – det er der altså enighed om mellem den norske regering og det norske arbejderparti – lægger til grund, at et arbejde for at få zoneordninger må ske inden for rammen af vor vestlige alliancetilknøytning.

Jeg tror, hr. Lasse Budtz vil være enig med mig i, at det vist er en hovedsætning.

Men så hedder det videre på side 19: komiteen henviser til sine bemærkninger foran og vil gå ind for – og nu kommer det – at Norge gennemfører et aktivt analytisk og forberedende arbejde med sigte på at skabe et grundlag, som kan gøre en atomvåbenfri zone i nordisk område til en aktuel mulighed. I dette arbejde må der være kontakt med vore allierede og med vore nordiske nabolande.

Det arbejde, vore norske venner nu sætter i gang, minder stærkt om det arbejde, som i Danmark for et par år siden blev udført i SNU, og som resulterede i den betænkning, SNU afgav om mulighederne for og konsekvenserne af atomvåbenfri zoner. Men det skal ikke skille os ad. Det siger sig selv, at det er interessant, at det, vi nu oplever i Norge, er, at det norske arbejderparti såvel som de norske regeringspartier interesserer sig så stærkt for – på trods af nogle uoverensstemmelser en tid tilbage – at søge frem mod en bred enighed.

Den danske regering er, som jeg ofte har givet udtryk for det, tilhænger af en tilsvarende bred forståelse her i folketinget mellem regeringspartierne og socialdemokratiet, men lad os nu ikke give et forfalsket eller forfejlet indtryk af, hvad det er, man er blevet enig om i Norge. Det er noget overordentlig fornuftigt, som imidlertid ikke er så langt fremme som de beslutninger, der er taget her i maj 1984, eller tidligere dagsordener, som endog regeringspartierne har stemt for.